

בש"פ 3188/15 - דוד חסדאי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 3188/15

לפני: כבוד השופטת א' חיות

המבקש: דוד חסדאי

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי
בירושלים בעמ"ת 10863-05-15 ועמ"ת
12463-05-15 מיום 7.5.2015

בשם המבקש: עו"ד עדי קידר

החלטה

בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט ר' כרמל) בעמ"ת 10863-05-15 ועמ"ת 12463-05-15 מיום 7.5.2015 בה נדחה ערר המבקש והתקבל חלקית ערר המשיבה על החלטת בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט מ' כדורי) במ"ת 55160-04-15 מיום 5.5.2015.

1. ביום 30.4.2015 הוגש כתב אישום נגד המבקש המייחס לו ביצוע עבירות של הכנת עבירה בחומרים מסוכנים, תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות והכשלת שוטר במילוי תפקידו. ביום 5.5.2015 תוקן כתב האישום כך שנוסף לו נאשם נוסף בשם חנן אריה פרומן (להלן: חנן). על פי המתואר בכתב האישום המתוקן, ביום 17.4.2015, בשעה 02:00 או בסמוך לכך, שהו המבקש, חנן ואדם נוסף ברכבו של חנן כאשר בחזקתם שקית ובה שלושה בקבוקים המכילים בנזין,

עמוד 1

גפרורים, שלושה זוגות כפפות, תרסיס צבע, מוט ברזל ואלה מעץ. כמו כן נשא המבקש על חגורת מכנסיו נרתיק ובו גז מדמיע. שני שוטרים אשר שהו בניידת סמויה הבחינו בהתנהגות של נוסעי הרכב שעוררה את חשדם, הם עצרו את הניידת בסמוך לרכב ואחד מהם ניגש לדלתו הקדמית. האדם הנוסף ששהה ברכב ביחד עם המבקש וחנן יצא ממנו ואחד השוטרים הזדהה בפניו כשוטר, או אז נמלטו חנן והאדם הנוסף מן הרכב ואילו המבקש, שישב במושב האחורי, ניסה אף הוא להימלט. לאחר שאחד השוטרים הזדהה בפניו, דחף אותו המבקש ובעט בו בבטנו ובאזור המפשעה.

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום עתרה המשיבה למעצרו של המבקש עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. בדיון שהתקיים בבקשה בבית משפט השלום ביום 5.5.2015 טען הסניגור כי אין ראיות לכאורה להרשעה ואין עילת מעצר, והוא הוסיף וטען כי מעצרו של המבקש, כמו גם החיפוש שנערך ברכבו של חנן בוצעו שלא כדין. מכל מקום, טען הסניגור כי ניתן להסתפק במקרה דנן בחלופת מעצר. בית משפט השלום התייחס תחילה לטענות המבקש בעניין חוקיות המעצר והחיפוש וקבע כי אין מקום לדון בהן בשלב זה ודין להתברר במסגרת ההליך העיקרי. לגופו של עניין, קבע בית משפט השלום כי קיים פוטנציאל ראייתי להרשעתו של המבקש אולם עוצמת הראיות אינה ברף הגבוה וממילא גם פוטנציאל ההרשעה אינו ברף הגבוה. בית משפט השלום עמד על חומר הראיות לכאורה וקבע כי הן נסיבות וציון כי אמנם השילוב בין הנסיבות האופפות את המקרה דנן - נוסעי הרכב הרכינו את ראשיהם על מנת שלא יבחינו בהם, הם לבשו בגדים שחורים, חנן והאדם הנוסף נמלטו מהמקום ואף המבקש ניסה להימלט מהרכב וכן החפצים שנתפסו ברכב - די בו, בנסיבות מסוימות, כדי להרשיע את המבקש אולם הוא קבע כי אין זה ברור מאליו כי זה המצב בענייננו. זאת, ביתר שאת נוכח העובדה שהמבקש איננו בעליו של הרכב וכי עוד בזמן מעצרו הוא טען כי היה טרמפיסט בלבד. בית המשפט התייחס לכך שהמבקש שמר על זכות השתיקה לאורך מרבית חקירותיו, אך ציון כי חקירתו הראשונה נערכה ימים ספורים לאחר מעצרו וסבר כי בפער הזמנים בין המעצר ובין מועד החקירה האמור יש כדי להשליך גם על המסקנות העולות משתיקתו בחקירה. בכל הנוגע לעבירת תקיפת שוטר, נקבע כי קיימות ראיות לכאורה בעוצמה של ממש להוכחתה אך כי אין מדובר בנסיבות המצדיקות מעצר עד תום ההליכים. בהינתן כל האמור, קבע בית משפט השלום כי ניתן לאיין את המסוכנות הנובעת מן המבקש בדרך של חלופת מעצר כבר בשלב זה של הדיון והורה כי המבקש ישוחרר למעצר בית מלא בבית הוריו תחת פיקוחה של אמו. כן נקבע כי בתוך 7 ימים ימסור המבקש תצהיר מטעמו על מפקח נוסף אשר יוכל לסייע לאם במשימת הפיקוח. לבקשת המשיבה, הורה בית משפט השלום על עיכוב ביצוע החלטתו עד ליום 7.7.2015, בכפוף לכך שהמשיבה תגיש ערר.

3. המשיבה אכן הגישה ערר על החלטתו של בית משפט השלום בו חזרה בפני בית המשפט המחוזי על טענתה כי יש להורות על מעצרו של המבקש עד תום ההליכים. העורר מצדו הגיש אף הוא ערר על החלטתו של בית משפט השלום בו טען כי יש לשחררו בתנאים קלים מאלה שנקבעו בהחלטה או ללא תנאים כלל. בהחלטתו מיום 7.5.2015, דחה בית המשפט המחוזי את ערר המבקש וקיבל חלקית את ערר המשיבה בקובעו כי אין מחלוקת בנוגע לקיומן של ראיות לכאורה לעניין עבירת תקיפת שוטר. כמו כן, ציון בית המשפט המחוזי כי במצב הדברים אותו תאר בית משפט השלום בהחלטתו, ובהינתן שבמרבית חקירותיו שמר המבקש על זכות השתיקה ולא סיפק בחקירתו במשטרה או עד עתה הסבר אפשרי אחר למהלך הדברים המתואר בכתב האישום, נראה כי ניתן לומר שבשלב זה קיימות ראיות לכאורה, נסיבותיות אמנם, ברף הנדרש למעצרו עד תום ההליכים. בית המשפט הוסיף וציון כי המבקש הוא צעיר בן 21 אשר בעברו הרשעות קודמות בעבירות של הפרת הוראה חוקית ואלימות נגד שוטרים ועל כן יש קושי לתת בו אמון. משקבע כי קיימות במקרה דנן ראיות לכאורה וכן כי קמה עילת מעצר, הוסיף בית המשפט המחוזי וקבע כי קיים סימן שאלה לגבי דיות החלופה שעליה הורה בית משפט השלום ומטעם זה, הורה כי על בית משפט השלום לשקול בשנית את שחרורו של המבקש לחלופה לאחר שיונח בפניו תסקיר מעצר מטעם שירות המבחן.

4. מכאן הבקשה שבפני בה טוען המבקש כי בית המשפט המחוזי קבע את דבר קיומן של ראיות לכאורה מבלי שעין כלל בחומר הראיות ומטעם זה הוא סבור כי בית המשפט הוציא תחת ידו החלטה בלתי סבירה בעליל וגרם לו עוול היורד לשורשו של ההליך. המבקש סבור כי מקום שבו בית משפט השלום נתן החלטה מפורטת בעניין הראיות, החלטה המתערבת במסקנה זו צריכה להיות אף היא מפורטת ואילו בענייננו, כך נטען, החלטתו של בית המשפט המחוזי היא לאקונית ואינה מנומקת. עוד טוען המבקש כי שגה בית המשפט המחוזי בקובעו כי אין מחלוקת באשר לקיומן של ראיות לכאורה בעבירה של תקיפת שוטר והוא חוזר על כך שחלק על קיומן של ראיות לכאורה גם לגבי עבירה זו בשתי הערכאות קמא. כמו כן טוען המבקש כי בשום שלב הוא לא ניסה לברוח מהרכב ולטענתו התנהלותו עולה לכל היותר כדי התנגדות למעצר, אשר הוא סבור כי חוקיותו מוטלת בספק. המבקש מוסיף וטוען כי לא היה מקום ליתן משקל מכריע לשתיקתו בחקירה והוא סבור כי אין בכך כדי להצדיק את המסקנה אליה הגיע בית המשפט המחוזי לעניין קיומן של ראיות לכאורה וביתר שאת נוכח התייחסותו המפורשת של בית משפט השלום לסוגיה זו בהחלטתו. עוד טוען המבקש כי שגה בית המשפט המחוזי בכך שדחה את הערר שהגיש בו עתר, כאמור, להקלה בתנאי השחרור שנקבעו לו. מטעמים אלה כולם, מתבקש בית משפט זה לקבל את בקשת רשות הערר, לדון בה כבערר, ולהורות כי קיים בעניינו של המבקש כרסום ראייתי המצדיק את שחרורו בתנאים שיבטיחו את התייצבותו בבית המשפט.

5. דין הבקשה להידחות.

הלכה היא כי הרשות לערור על החלטה בענייני מעצר ב"גלגול שלישי" תינתן רק במקרים בהם מעוררת הבקשה שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינו הפרטני של המבקש או בנסיבות מיוחדות אחרות המצדיקות זאת (ראו, למשל, בש"פ 1405/15 אוחנה נ' מדינת ישראל, פס' 8 (3.3.2015)). המקרה דנן אינו עומד באמות מידה אלה ואינו מעורר כל שאלה משפטית עקרונית. בניגוד לטענת המבקש, בית המשפט המחוזי שמע טיעונים מקיפים הן מפיו והן מפי המשיבה והדבר משתקף מפרוטוקול הדיון בעררים. על יסוד טיעונים אלה קיבל בית המשפט את החלטתו המנומקת שאינה מצדיקה מתן רשות ערעור על-פי אמות המידה הנהוגות בעניין זה. בהחלטתו התייחס בית המשפט המחוזי אל התשתית הראייתית הלכאורית שעליה סמך בית משפט השלום את החלטתו, אך בניגוד לבית משפט השלום סבר כי תשתית זו מצדיקה בחינה נוספת של ההחלטה בדבר שחרורו של המבקש לחלופה וזאת לאחר שיתקבל תסקיר מעצר בעניינו. זאת ועוד - בית המשפט המחוזי אף הדגיש בהחלטתו כי עברו הפלילי של המבקש והרשעותיו הקודמות בעבירות שפורטו, מעוררים סימן שאלה לגבי דיוטה של חלופת המעצר שקבע בית משפט השלום וגם מטעם זה סבר כי יש מקום לקבלת תסקיר מעצר ולבחינה חוזרת של סוגיית החלופה.

המבקש לא הציג כל טעם מבורר המצדיק התערבות בהחלטה זו בנימוקיה.

אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"ט באייר התשע"ה (8.5.2015).

ש ו פ ט ת